

קונטרס

מגילת בני השמונאי

הידועה גם בשם

מגילת אנטיוכם

אדם בן נון

חנוכה ה'תשע"ד

דברים אחדים

מגילת בני חשמונאי היא מדרש אגדה היסטוריוגרפי, הידוע גם בשם "מגילת חנוכה", "מגילת אנטיוכוס" ו"מגילת יוונית". יש בה שינויים ביחס לסיפור החשמונאים שבספרי המקבים ויוסף בן מתתיהו. המגילה נכתבה במקורה בארמית (עיין לקמן), ונתרגמה לערבית על ידי רס"ג.

בספר הגלוי המיוחס לרס"ג נאמר שמגילת בני חשמונאי נכתבה על ידם. מאידך בעל הלכות גדולות כתב שהמגילה נכתבה על ידי זקני בית שמאי ובית הלל, כמאה שנים לאחר נס חנוכה (הרב אביעד אשואל, מועדי משה, קרית אונו ה'תשע"א, עמ' קכט-קל).

המגילה נכתבה בחלק מספרי התיגאן לאחר ספר דניאל, "מפני שהמאורעות המסופרים בה הם חלק מחזונויותיו של דניאל, וכפי שפתרן רס"ג בפירושו" (הרב יוסף קאפח, דברים אחדים, בתוך ספר דניאל, עמ' ריט). אך בעיקר הועתקה המגילה בתכאליל התימניים.

מהרי"ץ (בן המאה הי"ח) כתב בעץ חיים (חלק א, דף קסג ע"א) בזה"ל: "ויש שקורין מגילת אנטיוכוס בשבת אחר ההפטרה, ואין חיוב, רק למצוה בעלמא, לפרסם הנס בישראל". אך עם כל זה מהרי"ץ לא העתיק את המגילה בסידורו, ואף בתכאליל המודפסים לא הדפיסוהו, ותייתי לרב יוסף קאפח שהעלה אותה לקיום בסוף ספר דניאל שהוציא (הוצאת מכון משנת הרמב"ם, ה'תשנ"ד). לדברי ד"ר משה גברא (מחקרים בסידורי תימן, חלק א, עמ' 559) תהליך השמטת העתקת המגילה מתוך סידורי תימן החל במאה הי"ח, וכעין זה כתב הרב יוסף קאפח (שם). מנהג זה הלך והשתכח במשך הדורות, עד שבדור האחרון רוב הציבור לא נהגו בו. וכן כתב הרב יוסף קאפח (שם): "ברם זכור לטוב סבי זצ"ל אשר החזיר עטרה לישנה, ולימד אותה לתלמידיו בימי החנוכה עם תפסיר רס"ג, בתוספת הסבר המאורעות. וכך נהגו אחריו תלמידיו ושומעי דברו, שבימי החנוכה שינוהו לתלמידיהם...". ובדומה לזה כתב במקום אחר (הליכות תימן עמ' 38): "מקצת ממלמדי התינוקות היו מלמדים תלמידיהם, שהגיעו לגיל אחת עשרה - שתים עשרה שנה, גם את מגילת אנטיוכוס במקורה, היינו בשפה הארמית. סבי מהר"י קאפח ז"ל היה נוהג ללמדה לתלמידיו גם עם תרגום רס"ג בערבית".

נוסח המגילה במהדורה זו הושווה על פי עשרה כתבי יד. נוסח הבסיס הוא הנוסח שקבע הרב קאפח. פה ושם סטיית ממנו כשרוב כתבי היד כתבו אחרת. וזאת יש לדעת רבו מאוד החילופים בין כתב יד לחברו, ואין כתב יד אחד דומה לחברו, ואף בכתב יד אחד אנו מוצאים מילים שחוזרות על עצמן שפעם נוקדו כך ופעם נוקדו אחרת. במהדורה זו לא צוינו חילופי הנוסחאות שנמצאו בכתה"י.

יש להעיר שהמגילה נכתבה בארמית המקראית המוכרת לנו מדיאל ועזרא, וכותב המגילה אף שילב בה ביטויים וצירופים רבים מהארמית המקראית, כגון ביה זמנא, בה שעתא, ואכלו קרציהון, אלה שמיא, ועוד. אך אין זו ארמית מקראית טהורה וצחה. נראה שמאחר שהארמית המוכרת והשגורה מחיי היומיום היא הארמית של התרגום והארמית הבבלית, היא השפיעה לא פעם על נוסח המגילה ובפרט על ניקודה. להלן אציין מעט מילים שנקרו בדרכי המגילה, שבהן הניקוד בכתה"י לא תואם את ניקוד הארמית המקראית, אלא את ארמית התרגום והארמית הבבלית. הצורה הראשונה היא כפי שנכתבה בכה"י של המגילה, והצורה שאחריה היא כפי שנמצא בדניאל ועזרא [צורה משוחזרת סומנה בכוכבית]. ישתמעון - ישתמעון (דניאל ז, כז), בָּאָסוּר - בָּאָסוּר (דניאל ד יב, ד כ), לְמַהֲרֵי * לְמַהֲרֵי, פְּתִיחָה * פְּתִיחָה (עפ"י דניאל ג, א), אֶלְף - אֶלְף (דניאל ה, א), אֶלְף (דניאל ז, ט), יְהוּדָאִי - יְהוּדָאִי (דניאל ג ח, עזרא ד יב, ועוד), הֶנֶת - הֶנֶת (דניאל ב, לה), הֶנֶת (דניאל ז, ט), עֲנָה... וְאָמַר - עֲנָה... וְאָמַר (דניאל ב ה, ב ח, ועוד), לְמַעַבְד - לְמַעַבְד (עזרא ד כב, ז יח), שְׁפִין - שְׁפִין (עזרא ו, יב), תְּמָן - תְּמָה (עזרא ה יא, ו יב, ועוד), שְׁיֹזֵב - שְׁיֹזֵב (דניאל ג, כח), יְרוּשָׁלַם - יְרוּשָׁלַם או יְרוּשָׁלַם - השי"ן בשווא נע (דניאל ו, יא).

הנה מקום אתי להעיר גם על ההטעמה והגעיות הקלות במגילה. מגילה זו יכולה להיקרא בזקיפת אותיות כדרך שנהוג במקרא, ואפשר לקרוא ללא געיות אלה, כדרך שנוהגים אנו בקריאת לשון חכמים ובתרגומי המקרא. כגון במילים מוטעמות, אַנְפֹּהִי - אַנְפֹּהִי, אָמְרוּ - אָמְרוּ לפני שווא נע וחטף, פְּלַחִין - פְּלַחִין, מְנַרְתָּא - מְנַרְתָּא, לְמַעַבְד - לְמַעַבְד, וכן בהברה שלישית לפני מקום ההטעמה, יוֹחֲנָן - יוֹחֲנָן, לְתַרְעֵיָא - לְתַרְעֵיָא, נִיקְנֹר - נִיקְנֹר. לאחר שבדקתי זאת עם זקני תימן, התברר שאין להם מסורת בזה, וכשנבדקו לקרוא, קראו על פי רוב ללא געיות אלה, אך פעמים שזקפו מילים מסוימות (בפרט בביטויים ובצירופים הלקוחים מהמקרא) ללא שיטה וללא אחידות. במהדורה זו לא סימנתי את הגעיות, וכל אחד יקרא כפי שלבו חפץ.

טוב עין הוא יבורך. לאחר שסיימתי לההדיר מגילה זו בשנת ה'תשע"ג, נודע לי, לשמחתי, שד"ר אורי מלמד יצ"ו שעוסק כבר שנים רבות בחקר מגילת אנטיוכוס, פירושה, לשונה ועוד, עוסק בההדרת מגילה זו בצורה מקיפה ומדעית. במהדורתו יופיע תפסיר רס"ג מנופה ומדויק ואף מנוקד בדקדוק רב, וכן יבוא תרגום המגילה ללשון הקודש. למותר לציין שביקשתי את רשותו להדפיס מהדורה זו שעליה עבדתי לבדי, והוא הסכים בחפץ לב, יבורך מפי עליון.

אדם בן נון

מגילת בני חשמונאי (=מגילת אנטיוכס)

נפשי לה' מחכה ואודה לו בנס חנוכה

א. והוה. ביומי, אנטיוכס מלכא דיון. מלך רב ותקיף, הוה. וחסין, בשלטנותיה. וכל מלכיא, ישתמעון ליה:

ב. הוא כבש, מדינן סגיאן. ומלכין תקיפין, אסר. ואעדי, בירנתהון. והיכליהון, אוקיד בנורא. וגבריהון, באסור אסר:

ג. הוא. בנא מדינתא רבתא, על ספר ימא. למהוי ליה, לבית מלכו. וקרא לה אנטיכיא, על שמייה:

ד. ואף בגרס תניניה. בנא ליה מדינתא אחרנתא, לקבלה. וקרא לה, מדינת בגרס. וכן שמהתהון, עד דנא:

ה. בשנת עשרין ותלת שנין, לממלכיה. בשנת מאתן ותלת עשר שנין, לבנין בית אלהא דין. שוי אנפוהי, למסק לירשלם:

ו. ענה ואמר, להדברוהי. הלא ידעתון. עמא יהודאי די ביהוד, בינתנא. לאלהנא לא פלחין. ונמוסנא, לא עבדין. ודתי מלכא, שבקין. למעבד, דתהון:

ז. ואף אנון מסברין. ליוס תבר מלכיא, ושלטוניא. ואמרין. אמתי ימלוך עלנא, מלכנא. ונשלוט, בימא וביבשתא. וכל עלמא, יתמסר בידנא. לית רבות מלכותא. למשבק אלין, על אפי ארעא:

ח. פעו, איתו ונסק עליהון. ונבטיל מנהון, קימא דגזיר עליהון. שבתא וירחא, ומהלתא:

ט. ושפר פתגמא דנא, בעיני רברבנוהי. ובעיני, כל חילותיה:

י. בה שעתא, קם אנטיוכס מלכא. ושלת, בניקנור תניניה. בחיל רב, ועם סגי. ואתא, למדינתא ירשלם. וקטל בה, קטול סגי. ונעב עלמא, בביתא דמקדשא. באתרא. די אמר אלה ישראל, לעבדוהי נבייא. תמן אשרי שכינתי, לעלם:

יא. ביה זמנא, נכסו חזירא. ואובילו מדמיה, לעזרתא דקדשא:

יב. וכדי שמע יוחנן בר מתתיה, ית פתגמיא האלין. אתמלי, רגז וחמא. וצלים אנפוהי, אשתני. ואתמליך בלביה. מא למעבד, על דנא:

יג. באַדִּין. יוֹחָנָן בַּר מַתְתִּיָּה, עֶבֶד לֵיהּ חֲרָבָא. תַּרְתִּין זִרְתִּין, אַרְבֵּה. וּפְתִיָּה, זִרְתִּי
חָדָא. וּתְחוּת לְבוּשׁוֹהִי, עֲטָפָה:

יד. וְלִירְשָׁלַם אַתָּא. וְקָם, בְּתַרְעָה קִרְתָּא. וְאָמַר לְתַרְעִיא, וּלְנַטוּרִיא. אַנָּא יוֹחָנָן בַּר
מַתְתִּיָּה, כְּהֵנָּא דִּי יְהוּד. אֶתִּיתִי, לְמִיעַל קָדָם נִיקְנֹור:

טו. אַדִּין. עָלִין נַטוּרִיא, וְתַרְעִיא. וְאָמַרִין, לְנִיקְנֹור. כְּהֵנָּא רַבָּא דִּי יְהוּד, קָאִים עַל
תַּרְעָא. וְאָמַר לְהוּן, עוּל יַעוּל:

טז. אַדִּין. הָעַל יוֹחָנָן, קָדָם נִיקְנֹור. עָנִי נִיקְנֹור, וְאָמַר לֵיהּ. יוֹחָנָן, אַנְתָּ הוּא חַד מִן
מְרוּדִיא, דִּי מְרַדּוּ בְּמַלְכָּא. וְלֹא בְּעִין, שְׁלָם מַלְכוּתִיָּה:

יז. עָנִי יוֹחָנָן, קָדָם נִיקְנֹור. בְּעִין, אֶתִּיתִי קְדָמְךָ. לְמַעַבְד, מָה דִּי אַתָּ בְּעִין:

יח. עָנִי נִיקְנֹור, וְאָמַר לְיוֹחָנָן. הָא כְּמַעַבִּי, אַתָּ בְּעִי לְמַעַבְד. סַב חֲזִירָא, וְנַכְסִיָּה
לְעַלְמָא. וְאַלְבִּשְׁנָךְ, לְבוּשָׂא דְמַלְכוּתָא. וְאַרְכְּבָנְךָ, עַל סֶסִיא דְמַלְכָּא. וּכְחַד מִן
רַחְמֵי מַלְכָּא, תְּהוּי:

יט. וּכְנִמָּא, פְּתַגְמָא שְׁמַע. אֶתִּיבִיהּ יוֹחָנָן, וְאָמַר. מָרִי. אַנָּא דְחִיל, מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
דְּלָמָא יַדְעוּן, דִּי עֶבְדִּית כִּן. וִירְגָמְנִי בְּאַבְנֵיא. בְּעִין. יַפְקוּן כָּל אַנְשֵׁי, מִן קְדָמְךָ.
דְּלָמָא יַחֲוּן, לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

כ. אַדִּין, נִיקְנֹור. הַנְפִיק כָּל אַנְשֵׁי, מִן קְדָמוֹהִי:

כא. בֵּיהּ זְמַנָּא. זְקַף יוֹחָנָן בַּר מַתְתִּיָּה עֵינֵיהּ, לְשִׁמְיָא. וְסִדֵּר עֲלוּתִיָּה, קָדָם רַבּוּן
עַלְמָא. וְאָמַר. אֱלֹהִי, וְאַלְהָא דְאַבְהָתִי. אַבְרָהָם יַעֲחֵק, וְיִשְׂרָאֵל:

כב. וְכִן אָמַר. לָא תַמְסֹרְנִי, בְּיַד עַרְלָא הָדִין. דְּלָמָא יַקְטִלְנִי. וְיַהֲדִי וְיִשְׁתַּבַּח, בְּבֵית
דְּגוֹן טְעוּתִיָּה. וְיִימַר. טְעוּתִי, מְסַרְתִּיָּה בְּיַדִּי:

כג. בַּהּ שְׁעָתָא. פָּסַע לְוִתִּיָּה, תְּלַת פְּסַעִין. וּדְקַר חֲרָבָא, בְּלַבִּיָּה. וּרְמָא יְתִיָּה
קְטִילָא, בְּעִזְרָתָא דְקָדְשָׂא:

כד. עָנִי יוֹחָנָן, קָדָם אֱלֹהֵי שְׁמִיא, וְאָמַר. מָרִי. לָא תִשׁוּי עָלִי חוּבִין, דְּקַטְלַתִּיָּה בְּבֵית
מְקַדְשֵׁךָ. בְּעִין, תַּמְסֹר כָּל עַמְמֵיא. דִּי אַתָּן לְמַטְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, דִּי בִירְשָׁלַם:

כה. אַדִּין. נִפְקַי יוֹחָנָן, בְּיוֹמָא הַהוּא. וְאַגִּיחַ קְרָבָא, בְּעַמְמֵיא הָאֲנּוּן. וְקַטַּל בְּהוּן,
קְטִילָא סְגִי. וְעַרְקוּ. עַמָּא דִּי אֲשַׁתִּיזְבוּ מִן חֲרָבָא, בְּסַפִּינְתָּא. לְוִת, מַלְכָּא אַנְטִיוֹכְס:

כו. ומנין קטיליא. די קטל, ביומא ההוא. שבעין ותריין אלפין, ושבע מאה. די הוּו
קטלין, גבר בחבריה:

כז. במתבותיה, בנא מנרתא, וקרא לה, מקבי קטל תקיפין:

כח. וכדי שמע, אנטיוכס מלפא. די אתקטיל, ניקנור תנניניה. עקת ליה, לחדא.
ושלח. וקרא, לבגרס חיבא, מטעי עמיה:

כט. עני אנטיוכס מלפא, ואמר לבגרס. הלא ידעת, אם לא שמעת. מה דעבדו
לי, בני ישראל. קטלו חילי, ובזו משריתי, ורברבני:

ל. פען. על נכסיכון, אתון רחיעין. או על בתיכון, די לכון. פען, איתו ונסק עליהון.
ונבטיל מנהון, קימא דגזיר עליהון, שבתא וירחא, ומהלתא:

לא. אדין. קם בגרס חיבא, וכל משריתיה, ואתא, לירשלם:

לב. קטל בה, קטלא סגני. וגזר בה, גזירא גמירא, על שבתא וירחא, ומהלתא:

לג. פל קביל דנא. די מלת מלפא, מהחצפא. פל די יגזר בריה. איתיו גברא,
ואתתיה, וצלבונין, לקביל ינקא:

לד. ואף אתתא ילידת בר, בתר דמית בעלה. וגזרתיה, לתמניא יומין. וסליקת,
על שורא דמדינתא, וברה דגזרתיה, בידה:

לה. ענת ואמרת. לך אמרין, בגרס חיבא. קימא דאבהתנא. לא יפסוק מננא, ולא
מבני בננא. ואפילת ית ברה, לתחות שורא. ונפלת בתרוהי, ומיתו תרויהון.
וסגיאיין מן בני ישראל, הוּו עבדין כדיון, ולא משנון, קים אבהתהון:

לו. ביה זמנא. אמרו בני ישראל, גבר לחבריה. איתו, ונשבות במערתא. דלמא
נחליל, ית יומא דשבתא, ואכלו קרציהון די יהודאי, קדם בגרס:

לז. אדין. שלח בגרס, בגבריאי מרי זינא. ואתו, לפום מערתא. ואמרין. בני ישראל,
פוקו לותנא. ואכולו מן לחמנא, ושתו מן חמרנא, ועובדנא, אתון עבדין:

לח. ענין ואמרין בני ישראל, חד לחבריה. דכירין אנחנא מה דאתפקדנא, על
טורא דסיני. שתא יומין, תעבדון עבידתכון. וביומא שביעאה, תנוחון. פען. טב
לנא, דנמות, מדנחליל, ית יומא דשבתא:

לט. פל קביל דנא, פד לא קבילו להום. איתיו, אעיין רטיבין. ואוקידו, על פום
מערתא, ואתקטיל, פאלף גבר ואתא:

מ. בַּתֵּר דְּנָא. נִפְקוּ חַמְשָׁא בְּנֵי מִתְתִיָּה. יוֹחֲנָן, וְאַרְבְּעָה אַחוּהֵי. וְאַגִּיחוּ קִרְבָּא,
בְּעַמְמֵיָא הָאֵלִין:

מא. קִטְלָא סְגִי, קִטְלוּ בְּהוֹן. וְעִרְקוּ דְּאַשְׁתְּאֵרוּ, לְאַפְרֵי יַמָּא. דְּאַתְרֵי חֵיצוֹ, עַל אֱלֹהִי
שְׂמִיָּא:

מב. בְּאֲדִין. יְתִיב בְּגֵרִס חֵיבָא, בְּסַפִּינְתָא. וְעִרְקוּ, לְוֹת מְלָכָא אַנְטִיּוֹכְס. וְעַמֵּיהּ
גְּבָרִין, דְּאַשְׁתִּיזְבוּ מִן חִרְבָּא:

מג. עָנִי בְּגֵרִס, וְאָמַר לְאַנְטִיּוֹכְס. מְלָכָא, שְׂמַתָּ טְעִים. לְבִטְלָא מִן יְהוּד. שְׁבִתָּא
וִירְחָא, וּמְהִלְתָּא. וְאַשְׁתְּדוּר רַב, בְּגוּהָ. וְאֵלוֹ אָתוּ עֲלִיהוֹן כָּל עַמְמֵיָא, אַמֵּיָא
וְלִשְׁנֵיָא. לָא כְּהֵלִין, לְחַמְשָׁא בְּנֵי מִתְתִיָּה. דִּי אַנוּן, מִן אַרְיִון תְּקִיפִין. וּמִן נִשְׂרִין,
קְלִילִין. וּמִן דְּבִין, חֵצִיפִין:

מד. כְּעֵן מְלָכָא. מְלָכִי, יִשְׁפֹּר עֲלֶךָ. הֵן תְּגִיחַ קִרְבָּא עַמְהוֹן, בְּמִשְׂרִיתָא הָאֵלִין.
תְּתַבְּהִית, בְּאַנְפֵי כָּל מְלָכֵיָא:

מה. לְכֵן. שְׁלַח אֲגָרְתָא, לְכָל מְדִינַת מְלָכוֹתְךָ. וַיִּתִּיאוּ, רַבְרָבֵי חֵילוֹתָא. וְעַמְהוֹן,
כָּל עַמְמֵיָא. וְאַף פִּילֵיָא, מְלַבְּשֵי שְׂרִינָא:

מו. אֲדִין, שְׁפֹר פִּתְגָמָא. בְּעֵינֵי, אַנְטִיּוֹכְס מְלָכָא. וְשְׁלַח. וְקָרָא, לְרַבְרָבֵי מְדִינַתָּא.
וְאִיתֵי, כָּל עַמְמֵיָא. וְעַמְהוֹן פִּילֵיָא, מְלַבְּשֵי שְׂרִינָא:

מז. תְּנִינֹת, קָם בְּגֵרִס חֵיבָא, וְאַתָּא לִירְשָׁלַם. תִּרְעָ בֵּה, תִּלְתָּ עֶסֶר תִּרְעִין. וְסִגְרָ
נִהְרָא דְּמְדִינַתָּא. וְשִׁרְף אַבְנֵהּ, עַד דִּהוּא כְּעַפְרָא:

מח. חֲשִׁיב בְּלַבִּיָּה, וְאָמַר. בְּזַמְנָא הָדָא, לָא כְּהֵלִין לִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אֲרִי רַב חֵילוֹ,
וְתִקּוּף יָדֵי. וְאַלְהֵי שְׂמִיָּא, לָא חֲשִׁיב בְּנִי:

מט. וּכְדֵי שְׂמֵעוּ, חַמְשָׁא בְּנֵי מִתְתִיָּה. קָמוּ וְאַזְלוּ, לְמַצְפֵּיָא דְּגִלְעָד. בְּאַתְרָא. דִּהוּהָ
לְהוֹן שִׁיזְבָּא, בְּיוֹמֵי שְׂמוּאֵל נְבִיָּא:

נ. עוֹמָא רַבָּא גְּזֵרוּ, וְיִתִּיבוּ עַל קִטְמָא. לְמַבְעֵי רַחֲמִין, מִן קָדָם אֱלֹהֵי שְׂמִיָּא:

נא. בְּאֲדִין. נִפְּל בְּלַבְּהוֹן, מְלָכָא טְבָא. וְהוּוּ שְׂמַהֲתַהוֹן. יְהוּדָה בְּכָרָא, שְׂמַעוֹן תְּנִינָא.
יוֹחֲנָן תְּלִיתָאָה, יוֹנְתָן רְבִיעָאָה. אֶלְעָזָר, חַמִּישָׁאָה. בְּרִיד יְתַהוֹן אַבוּהוֹן, קָדָם דְּשְׁלַח
יְתַהוֹן לְקִרְבָּא. וְאָמַר לְהוֹן. יְהוּדָה בְּרִי, אוּדֵי עוּבְדֵךָ פִּיהוּדָה בְּרִי יַעֲקֹב, דְּמַתִּיל
בְּאַרְיָא. וְאַתָּ שְׂמַעוֹן בְּרִי, אוּדֵי עוּבְדֵךָ כְּשְׂמַעוֹן בְּרִי יַעֲקֹב, דְּקִטְלֵ יְתִיבֵי שְׂכָם,

דְּחָבוּ עַל דִּינָה אֶחְתִּיָּה. וְאֵת יוֹחָנָן בְּרִי, אוֹדִי עוֹבְדָךְ כְּאֲבִנֵּר בַּר נֵר רַב חִילָא דִּישְׂרָאֵל. וְאֵת יוֹנָתָן בְּרִי, אוֹדִי עוֹבְדָךְ כְּיוֹנָתָן בַּר שְׂאוּל, דְּקָטַל יֵת פְּלִשְׁתָּאִי. וְאֵת אֶלְעָזָר בְּרִי, אוֹדִי עוֹבְדָךְ כְּפִינְחָס בַּר אֶלְעָזָר, דְּקָנִי קָדָם אֱלֹהִיָּה, וְשִׁיזִיב יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִרְגָּזָא. עַל דְּנָא. קָמוּ חֲמִשָּׁא בְּנֵי מִתְתִּיָּה, בְּיוֹמָא הַהוּא. וְאֶגִּיחוּ קִרְבָּא בְּעַמְמֵיָּא הָאֲנֹן. וְקָטְלוּ מִנְהוֹן, קָטְלָא סְגִי. וְאֶתְקָטִיל מִנְהוֹן, יְהוּדָה:

נב. בַּה שְׁעָתָא. פַּד חֲזוּ, דְּאֶתְקָטִיל יְהוּדָה. תְּבוּ וְאֵתוּ, לְוֵת אַבּוּהוֹן. וְאָמַר לְהוֹן, לְמָא תִּבְתּוּן:

נג. עֲנֹ וְאָמְרִין. יְהוּדָה אַחוּנָא, אֶתְקָטִיל. דִּי הוּא מִתְחָשִׁיב, פּוֹת פְּלָנָא:

נד. עֲנִי מִתְתִּיָּה, וְאָמַר לְהוֹן. אָנָּא, אַפּוֹק עִמְכוּן. וְאֶגִּיחַ קִרְבָּא, בְּעַמְמֵיָּא הָאֲלִין. דְּלְמָא יְהוּבְדוּן, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְאֵתוּן. תִּתְנַחֲמוּן, עַל אַחוּכוּן:

נה. וּנְפַק מִתְתִּיָּה בְּיוֹמָא הַהוּא, עִם בְּנוֹהִי. וְאֶגִּיחוּ קִרְבָּא, בְּעַמְמֵיָּא:

נו. וְאֱלֹהֵי שְׁמַיָּא. מְסַר. כָּל גְּבַרֵי עַמְמֵיָּא הָאֲלִין, בִּידְהוֹן. וְקָטְלוּ מִנְהוֹן, קָטְלָא סְגִי. כָּל שְׁלִיף חֲרָבָא, וְכָל אַחִיד קִשְׁתָּא. וְרַבְרַבִּי, פְּחוּתָא. וְלֹא אִשְׁתָּאֵר מִנְהוֹן, מְשִׁיזִיב. וְעַרְק מִן דְּאִשְׁתָּאֵר מִנְהוֹן, לְאַפְרַכִּי יָמָא. וְאֶלְעָזָר, הוּא מִתְעַסַּק בְּקָטְלָא דְּפִילָא. וְטַבַּע, בְּפִרְתָּא דְּפִילָא:

נז. וּבַעוּזֵי אַחוּהִי. בֵּין חֵיָּא וּבֵין מִיתָּא, וְלֹא אִשְׁכַּחוּ יֵתִיָּה. וּבִתְרַ כֵּן, אִשְׁכַּחוּ יֵתִיָּה. טַבִּיעַ, בְּפִרְתָּא דְּפִילָא:

נח. וַחֲדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. דִּי אֶתְמַסְרוּ סְנְאִיְהוֹן, בִּידְהוֹן. מִנְהוֹן, קָלוּ בְּנוֹרָא. וּמִנְהוֹן, דְּקָרוּ בְּחֲרָבָא. וּמִנְהוֹן, עָלְבוּ עַל אֵילָנָא. וּבְגַרְס חִיבָא, מְטַעֵי עַמִּיָּה. קְלוּהִי בְּנוֹרָא, עַמָּא בֵּית יִשְׂרָאֵל:

נט. וְאֲנִטְיוּכְס מְלַכָּא. פַּד שְׁמַע, דִּי אֶתְקָטִיל בְּגַרְס תְּנִינִיָּה. וְכָל רַבְרַבּוּהִי, דְּעַמִּיָּה. יֵתִיב בְּסַפִּינְתָּא, וְעַרְק לְאַפְרַכִּי יָמָא. וְכָל אֶתְר דִּיִּיתִי לְתַמּוֹן, מְרַדִּין בִּיָּה. וְאָמְרִין לִיָּה, עָרִיקָא עָרִיקָא. וּרְמָא בְּנַפְשִׁיָּה, לִיָּמָא:

ס. בְּתֵר דְּנָא. עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְבֵית מַקְדְּשָׁא. וּבְנוּ, תִּרְעֵיָּא. וּדְפִיאוּ, בֵּית מַקְדְּשָׁא. מִן קָטִילָיָא, וּמִן סְאוּבְתָא:

סא. וּבַעוּ מְשַׁחָא דִּיִּיתָא דְּכִיָּא, לְאֶדְלָקָא בּוּצִינִיָּא. וְלֹא אִשְׁכַּחוּ, אֱלָא עֲלוּחִית חֲדָא. דְּהוֹת חֲתִימָא, בְּעִזְקַת כְּהֵנָּא רַבָּא. מִיּוֹמִי, שְׁמוּאֵל נְבִיָּא. וְיַדְעוּ, דְּהִיא דְּכִיָּא:

סב. פֿאַדלִקוֹת יוֹמָא חֲדָא, הָוּה בֵּה. וְאַלְהָ שְׁמַיָא. דִּי שְׂבִין שְׁמִיָּה תַמּוֹן, יְהֵב בֵּה
בְּרַכְתָּא. וְאַדְלִיקוּ מְנָה, תַמְנַיָא יוֹמִין:

סג. עַל בֶּן. קִימוּ בְנֵי חֲשַׁמּוֹנַאי, הֲדִין קִימָא. וְאַסְרוּ, הֲדִין אֶסְרָא. אֲנוּן וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל,
בְּלַהוּן:

סד. לְהוֹדְעָא, לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל. לְמַעַבְדַּד הֲדִין תַמְנַיָא יוֹמִין, חֲדוּא וִיקָר. כְּיוֹמֵי מוֹעֲדַיָא,
דְּכַתִּיבִין בְּאוֹרֵיתָא. לְאַדְלָקָא בְּהוּן. לְהוֹדְעָא, לְמִן דִּיִּיתִי מִבְּתַר־יהוֹן. אַרִי עֶבֶד לְהוּן
אַלְהֵהוּן, פֶּרְקָנָא מִן שְׁמַיָא:

סה. בְּהוּן. לָא לְמַסְפַּד וְלָא לְמַבְכִּי, וְלָא לְמַגְזֵר צוּמָא. וְכָל דִּיהֵי עֲלוּהֵי גִדְרָא,
יִשְׁלַמְנִיָּה:

כאן מסיימת המגילה בכתה"י העתיקים. אך בכמה מכה"י המאוחרים הוסיפו את ארבעת הפסוקים הבאים

סו. בְּרַם חֲשַׁמּוֹנַאי וּבְנוֹהֵי וְאַחוּהֵי. לָא גְזֵרוּ בְּהוּן, לְמַשְׁבַּק עֲבִידְתָּא וּפְלַחְנָא. וּמִן עֲדָנָא דְנָן,
לָא הָוּה שׁוּם, לְמַלְכוּת יוֹן:

סז. וְקַבִּילוּ מַלְכוּתָא, בְּנֵי חֲשַׁמּוֹנַאי וּבְנֵי בְּנֵי־יהוֹן. וּמִן עֲדָנָא דְנָא, וְעַד חֲרַבְּן בֵּית אֱלֹהָא דִּין,
מְאַתָּן וְשִׁית שְׁנִין:

סח. עַל בֶּן. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נְטָרִין לְיוֹמֵיָא הָאֵלִין, בְּכָל גְּלוּתֵהוּן. וּקְרַן לְהוּן, יוֹמֵי חֲדוּא. מַעְסְרִין
וְחַמְשָׁה יוֹמִין, לְיָרַח בְּסֵלוֹ:

סט. וְעַד עֲלָמָא, לָא עֲדִין מְנַהוּן. דִּי בְּבֵית מְקַדְשֵׁיהוּן, כְּהֲנִיָּא וְלִיּוֹאֵי וְכָל חַפְיֵי־יהוּן. קִימוּ
עֲלֵיהוּן וְעַל בְּנֵי בְּנֵי־יהוּן, עַד עֲלָמָא: